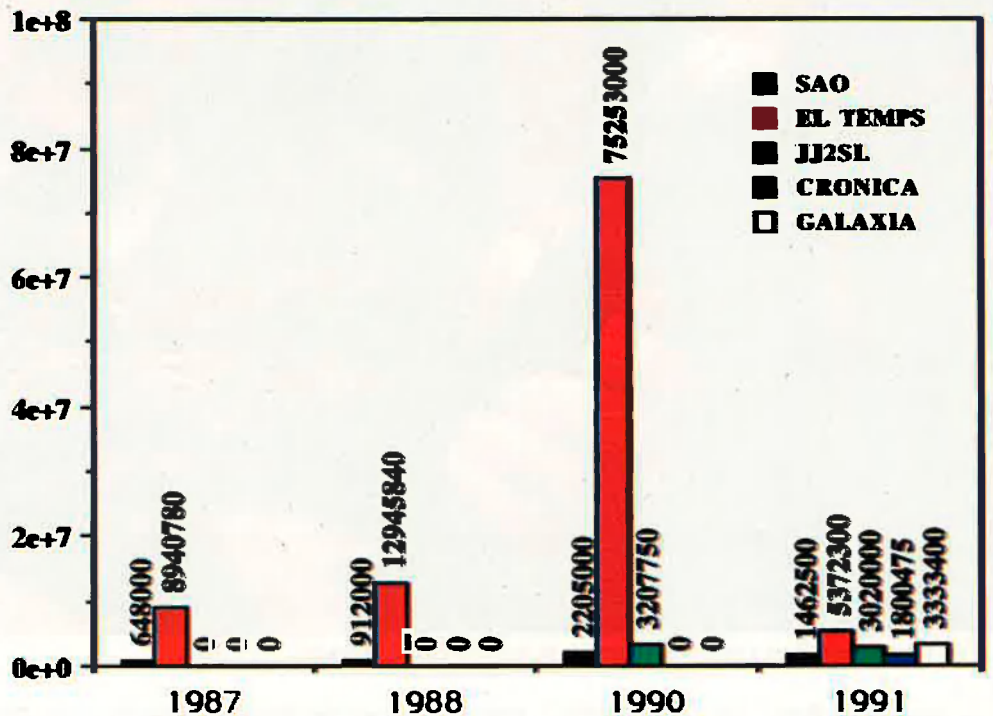

Premsant ajudes

La història de la premsa en català al País Valencià ve de lluny, però la de les subvencions institucionals a aquestes activitats sembla que vol ser curta. La Presidència de la Generalitat ha anat reduint les seves ajudes progressivament, però de manera constant.

La història comença ara fa nou anys amb la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, on figurava un apartat que assegurava la protecció i el suport a les activitats de difusió de la nostra llengua. Dins d'aquest paràgraf es podia incloure, evidentment, la protecció de la premsa en català, encara molt primerenca. Així la direcció general de Mitjans Àudio-visuals, dependent per aquell temps d'Antoni Asuncion i la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, sota la direcció de Ciprià Ciscar, inicien un projecte per a la difusió de les revistes en català i de tot tipus de publicacions periòdiques. En un primer moment, doncs, les ajudes es donaven no sols a la premsa en català, sinó també a la premsa en general. El darrer concepte anava imposat per la consideració que la premsa de l'estat espanyol estava molt endarrerida després del franquisme i que calia una sèrie d'ajudes generals per tal d'actualitzar-la i posar-la a un nivell més digne. En aquests tipus de mesures podríem incloure les ajudes de 1989 per a la reconversió tecnològica de les redaccions, provinent de l'esmentada direcció general. En realitat la premsa en català del País Valencià rebia així dos tipus d'ajudes, les pròpies de la premsa en general i les particulars per l'ús del català, dues subvencions per mòduls en ordre creixent segons el nombre d'exemplars posats a la venda.

La direcció general de Mitjans de Comunicació va canviar de seu, instal·lant-se ben

Les quantitats representen pessetes.

Els pressupostos del 1989 van retirar les ajudes a la premsa

prop del president de la Generalitat, i amb el canvi comença a afeblir-se el capítol del suport a la premsa en català.

El 1989 s'eliminen les ajudes a la premsa. Evidentment l'excusa era que el funcionament normal de la premsa havia d'evitar unes subvencions que en realitat eren artificials. Però oblidaven que dins de la normalitat no es podia incloure les revistes en català existents al País Valencià. Aquesta mesura ocasionaria la reducció a la meitat de totes les quantitats que s'atorgaven a la premsa en català.

El darrer repàs a les subven-

cions ocasionarà en 1990 una disminució qualitativa de deu pessetes per mòdul, el que comportarà que revistes com *Saó* veguen retallades en un 25% les aportacions de l'administració. L'augment de tirada de la revista *Camacuc* dissimula les xifres. Així les coses ens trobem que, per exemple, tot i haver doblat el nombre de revistes des de l'any 86, als sis anys del començament de les ajudes, EL TEMPS rep menys de la meitat de diners en concepte de subvencions.

L'aparició de noves revistes tant d'àmbit comarcal com *Crònica*, de la Vall d'Albaida, com d'àmbit nacional com

Boom, dependent de Galàxia d'edicions, demana una major sensibilització per a la premsa del nostre país, que té dificultats per a subsistir i que necessita, encara a hores d'ara, del suport de l'administració. La mateixa administració que tanca una revista de cultura i educació com era *Papers* d'una manera arbitrària i que deixa sense informacions importants la nostra societat. La mateixa administració, també, que fa la major part de les seues publicacions en castellà. Una falta de sensibilitat que podem arribar a sentir molt.

Xavier Mínguez